

בכפר מנחם

גיליון מס. 187

אייר תשע"א מאי 2011

פוגת מוות / פול צלאן תרגום: שמעון זנדבנק

חלב שח'ר של שחר אנחנו שותים עם ערב
שותים צהרים וב' קר שותים עם לילה
שותים ושותים
כורים בור קבר ברוח שם שוכבים ל' א צפוף
איש גר בבית והוא מנגן בנחשים הוא כותב
כותב לגרמניה בשעת דמדומים זהב שערך מרגריטה
כותב ויוצא את הבית רושפים כוכבים
הוא שורק לכלביו שיבואו
שורק ליהודיו שיצאו ויכרו בעפר בור קבר
פוקד עלינו פצחו בנגינות למחול
חלב שח'ר של שחר אנחנו שותים אותך לילה
שותים צהרים וב' קר שותים עם ערב
שותים ושותים
איש גר בבית והוא מנגן בנחשים
הוא כותב כותב לגרמניה בשעת דמדומים זהב שערך מרגריטה
אפר שערך שולמית אנחנו כורים בור קבר ברוח שם שוכבים ל' א צפוף
הוא קורא העמיקו לדק'ר במלכות העפר אתם ואתם שם ושירו נגנו
הוא שולח ידו לברזל בחגור ומניף בידו ועיניו תכלות
העמיקו לדק'ר באתים אתם ואתם שם המשיכו נגנו למחול

חלב שח'ר של שחר אנחנו שותים אותך לילה
שותים צהרים וב' קר שותים עם ערב
שותים ושותים
איש גר בבית זהב שערך מרגריטה
אפר שערך שולמית והוא מנגן בנחשים
הוא קורא המתיקו יותר לנגן את המות המות אמן מגרמניה
הוא קורא האפילו יותר לפר'ט על כנור ואחר תעלו כעשן באויר
ובור קבר לקם בענן שם שוכבים ל' א צפוף
חלב שח'ר של שחר אנחנו שותים אותך לילה
שותים צהרים המות אמן מגרמניה
שותים אותך ערב וב' קר שותים ושותים
המות אמן מגרמניה עיניו תכלות
הוא קולע בך כדור של עופרת הוא קולע בך במדיק
איש גר בבית זהב שערך מרגריטה
הוא משלח בנו כלביו נותן לנו קבר ברוח
מנגן בנחשים וחולם המות אמן מגרמניה
זהב שערך מרגריטה
אפר שערך שולמית

אני כל הזמן רואה את התמונות

"הזהו אדם"? פרימו לוי

"אתם היושבים באין מחריד במשכנות מבטחים;
אתם המוצאים מאכל חם לפני ידיד בשובכם הביתה עם דמדומים:
התבוננו וראו הזהו אדם העובד בביצה הקרה;
הוא, שאינו יודע מנוחה ונלחם למען פת לחם זעירה.
שבעבור 'כן' או 'לא' לבן מוות היה.
התבוננו וראו האם אישה היא זאת.
בת בלי שם ובלא שיער; שלא נותר בה עוד כוח לזכור,
שעיניה ריקות וצונן חיקה כצפרדע ביום חורף וכפור.
הרהרו וזיכרו כי כל זאת אירע והיו הדברים האלה:
אשר אנוכי מצוכם לחקוק בלבבכם.
ושיננתם אותם לבניכם.
בשבתכם בבית ובלכתכם בדרך, בשכבכם ובקומכם.
והיה כי תדומו – יאבד בתיכם.
ויך בכם החולי מכף רגל עד קודקוד.
ויהפכו מכם פניהם יוצאי חלצכם, עוד".

רחל רוזן ז"ל, סבתה של **שמרית נור** חיה בפלונסק, שבפולין, כשעלו הנאצים לשלטון. עם עלייתם היא הועברה לגטו פלונסק ואחר כך לאושוויץ, שם שהתה 3 שנים.

לזכרה, העלתה שמרית מעט מזיכרונותיה.

סבתא שלי הייתה בת 19 ב-1939, כשפרצה מלחמת העולם השנייה. בזיכרון שלה היא הייתה ילדה בעת הזו.

הסיפורים שלה היו שביבי מידע- היא כנראה לא רצתה לצער אותנו.
מיד עם פרוץ המלחמה עברה משפחת סבתי לגטו פלונסק וחיה שם שנתיים.
אבא שלה נפטר, עוד כשהיו בגטו וקברו אותו באופן מסודר.

אחרי שנתיים בגטו היא נשלחה עם בני משפחתה לאושוויץ שם שרדה 3 שנים.

סבתא היתה אסירה מס' 25752- זה המספר שנחרט על ידה ונחקק בזכרוני לעד.

הפרידה מאמה הייתה טראומטית ומידית – הם הגיעו לאושוויץ, ירדו מהרכבת והפרידו אותה מאמא שלה

בזמן הפרידה היא בכתה. הנאצים שילחו לעברה כלבים והכו את אמה בראשה. האם נלקחה מהר ובחטף. יותר היא לא ראתה אותה!

הם היו 9 ילדים בבית, אחיותיה היו בעלות משפחה עם ילדים מדי פעם ראתה באושוויץ את אחיותיה.

לדבריה, היא ואחרים הבינו את המתרחש מיד, כשראו את עשן הקרמטוריום והיה ברור שאנשים לא חוזרים משם!

היא סיפרה, שגם היא הגיעה לקרמטוריום, אך למזלה זהה אותה אחד השומרים היהודים, כבת הרב של העיירה והציל אותה.

היו לה הרבה סיפורים שבזכותם שרדה את התופת הנוראה-

היא למשל סיפרה שכדי לשרוד באושוויץ היא הייתה צובטת את הלחיים, כדי שתיראנה סמוקות ויחשבו שהיא חיה. אני זוכרת אותה מספרת על עבודה קשה בלי בגדים ונעלים מתאימות.

על אף הזוועות, סבתא נהגה לספר את ה"הווי" באושוויץ :

היא סיפרה שהם ישנו אחד ע"י השני ואחד מעל השני (על דרגשים) – אם אחד היה מסתובב היו כל השאר צריכים להסתובב ולמחרת בבוקר ירדנו עליו, על שהפר את הסדר. בתור ילדים, סבתא שלי דאגה לספר זאת בצורה שתצחיק אותנו...

השלמתי את הסיפורים שלה כשהתבגרתי וקראתי את הספרים של פרימו לוי, שמעביר במפורט את חווית אושוויץ.

ברכבת ששחררה אותם, האחייך שלה לא האמין לבשורת השחרור, למרות שניסו לשכנע אותו. הוא קפץ מהרכבת, כדי לשרוד ואז ירו בו והרגו אותו.

כשנגמרה המלחמה, היא חזרה לבית ההורים לראות אם תפגוש מישהו.

היא פגשה את בן דודה, שלימים הפך בעלה- סבא שלי. הוא היה פרטיזן! הוא ושלושת אחיו שרדו זכו.

אמא שלי סיפרה, ששנים רבות ניסו לחפש קרובים ואף פעם לא מצאו.

סבתא שלי גרה איתנו כל החיים. היא גידלה אותי ואת אחיי.

ביום השואה היא נהגה לשבת על הכורסה ולצפות בסרטי שואה בלי קול.

אני זוכרת שהצעתי לה לא לצפות כדי לא להיות עצובה והיא השיבה: "את התמונות האלה אני רואה כל הזמן- עם הסרט, או בלעדיו!"

המשפחה הייתה מרכז חייה. היא לא דאגה לעצמה ולא הפסיקה להרעיף עלינו מכל טוב

היא לא הייתה זורקת אוכל לעולם וכשנאלצנו לזרוק מזון הסתרנו זאת ממנה.

היא הייתה מחכה לנו בחלון בשעות הלילה, עד שראתה אותנו חוזרים בריאים ושלמים מבילוי...!

היו לה עוצמות אדירות! היא הייתה אישה מיוחדת במינה!

אין לי ספק, שרק חוזקות כאלו יכולות להשאיר אותך שפוי, אחרי אושוויץ.

היא הצליחה למצוא דרך חיים שפווה ולמצוא תקווה ושמחה בחיים אחרי המלחמה.

זכרה צרור בצרור חיינו!

שוחחה והביא לדפוס: יהודית אפרתי

בצרה יום הליכרון לשואה ולגבורה נתכנסנו להתיחדות עם הנרצחים, לזכר

האנדרטה לבני המשפחה שנרצחו בשואה.

הטקס היה מרובה משתתפים מכובד ומכובד.

התודה לאהרון ברוידא ומשתתפי הטקס.

63 למדינת ישראל¹

פינוי השטחים והכרה במדינה פלשתינאית הם הכרח קיומי למדינת ישראל

נפגשתי לשיחה עם בתיה זלינגר.

בתיה תיארה את עמדתה לגבי הסכסוך הפלשתינאי-ישראלי המעיב על דמותה המוסרית של מדינת ישראל.

אני מביאה את דבריה:

הנושא העיקרי הוא – איך אנחנו היהודים, במדינת ישראל, מתייחסים לסכסוך בינינו לבין הפלשתינאים.

אני חושבת, שהיהודים רואים עצמם כקורבן העיקרי בסכסוך, ומתעלמים מן הצד הפלשתינאי.

רוב אזרחי המדינה היהודים לא רואים את הטרגדיה שעברה על הפלשתינאים החל מ-1948 ועד ימינו אלה. למעשה, שורשי הטרגדיה הפלשתינאית נעוצים בבואם של היהודים לארץ ישראל מאז סוף המאה ה-19 ותחילת המאה ה-20.

אני לא באה לבטל את הטרגדיה שעברה על העם היהודי במשך הדורות ואת השפעת האנטישמיות שהביאה להקמת התנועה הציונית, וכמובן את השפעתה הטראומטית של השואה על הקמת המדינה. אבל כל אלו לא מצדיקים את המציאות שנכפתה על הפלשתינאים בעקבות העליות ארצה ובעקבות הניצחון הישראלי ב-1948.

יש לזכור שהניצחון ב-1948 כלל גם גרוש בפועל והביא לנישולם ובריחתם של הפלשתינאים מהמקומות בהם ישבו מאות בשנים. אלא שהציבור הישראלי לא השכיל במהלך השנים להכיר במצוקת הפלשתינאים. יתרה מכך, מדינת ישראל פעלה להגדלת העוול לאחר מלחמת ששת הימים. שכן, מאז 1967 אנחנו מנהלים מדיניות של אפרטהייד בשטחים הכבושים שמשמעותה מניעת חירויות בסיסיות מן הפלשתינאים שחיים שם תוך המשך נישולם, ובד בבד בניית ישובים משגשגים למתנחלים.

מצב זה, של פגיעה כל כך קשה באוכלוסייה שנמצאת תחת כיבוש מולידה, כמו בכל רחבי בעולם ובכל ההיסטוריה האנושית, תנועות מרי שמבצעות גם פעולות טרור.

לפיכך, הפתרון היחידי לכך, לדעתי, הוא פינוי כל הישובים היהודיים בגדה המערבית והכרה בקיומה של מדינה פלשתינאית.

אולם, מהלכים אלו יתאפשרו רק אם מרבית הישראלים יכירו בכך, שהקורבן העיקרי של הסכסוך הם הפלשתינאים, שנושלו מאדמותיהם עקב המפעל הציוני ולא היהודים שהגיעו לכאן החל מהמאה הי"ט לארץ מיושבת.

התקווה והחלום לשלום

דודו שור דיבר על כמיהתו לשלום ועל ההשלכות של מדיניות הממשלה על מצבנו הבינלאומי והפנימי. על רקע מדיניות הממשלה ואלו דבריו:

כמו רבים אחרים, אני מייחל לאיזושהי פריצת דרך בנושא השלום. הנושא מאוד מורכב. לצערנו, עמדות הצד השני בעיתיות מאוד, אבל עם המחזיקים בעמדות אלו נצטרך לעשות שלום. לצערנו, אי אפשר לבחור בשבדים, או בנורבגים כפרטנרים לשלום. **נצטרך לעשות שלום עם שכנינו וככל שנקדים ייטב.**

אנחנו נתונים כרגע מול איומים שלא היו בעבר – איומי החמאס והחיזבאלה ולא בטוח, שיש לנו פתרונות טובים דיים לאיומים אלו.

אני שייך למחנה, שחושב, שצריך לחפש את כל הכיוונים והדרכים, כדי למצוא את הדרך לשלום. הצונאמי, שעובר על מדינות ערב יכול להשפיע בשני כיוונים: בטווח קצר, הוא עלול לעכב את תהליך השלום, משום שעד שכיווני המשטרים החדשים לא יתבהרו, המדינות לא יובילו כיוונים חדשים, בלי לוודא, שיש להם בסיס איתן.

מאידך, יתכן ובטווח הקצת יותר רחוק, אם ההתפתחויות תהיינה דמוקרטיות, הן עשויות להביא איזה שהם מהלכי שלום.

החשש שלי הוא, שעם ממשלה ימנית משותקת נהפך למצורעים כמו דרום אפריקה בזמנו. לנידוי כזה עלולות להיות גם השלכות כלכליות הרסניות (דוגמא קטנה – ע"י קבוצת צרעה קם יקב חדש, שעבר מהשטחים כדי שיוכל להמשיך לתפקד).

הלחצים הבינלאומיים והעובדה, כי מה שרואים מכאן לא רואים משם משפיעה על עמדות הממשלה, אך היא מנסה ללכת בלי.. ולהתנהג עם...

אני חושש, שאזרחי המדינה מתחילים לחשוש, שמצב בלתי משתנה זה יהפוך למצב קבע ולנצח נחייה על חרבנו וזה יכול להוביל לייאוש ולירידה מהארץ.

אני חושב, שהשפעות מצב זה מחלחלות כבר זמן רב לעמדות הממשלות. דוגמא להפנמת הדמורליזציה שמתרחשת בציבור היא השיפור בתנאי המילואים, שנועד לתגמל ולהוקיר את המילואימניקים.

בקרוב, צפויה לביבי הופעה בקונגרס האמריקאי. הופעה זו נתפשת כהזדמנות אחרונה. הצרה היא, שכל הזמן נוספות הזדמנויות ואי אפשר לשקר את האנשים כל הזמן. אני חושב, שהצורך של ביבי לרצות את העולם יביא בסוף לפילוג הממשלה.

הצרה שלנו היא, שאנשים טובים בורחים מהפוליטיקה, בגלל פרשיות השחיתות ואין מה לעשות - במשטר הדמוקרטי, המגרש הפוליטי הוא המגרש העיקרי.

ואי אפשר בלי להזכיר את גלעד שליט, שחלק מאתנו ערכו קבלת שבת עם משפחתו, מתוך הזדהות עמוקה עמה ומחשבה שהממשלה צריכה לשחרר אותו.

ניסיון העבר מוכיח, שכאשר יש תוכנית ברורה להסכם שלום, גם אם היא כרוכה בווייתורים, בסופו של דבר העם מקבל זאת.

רבים לא האמינו שתוכנית הנסיגה מגוש קטיף תתממש, אבל למרות כל ההפחדות, ומסע האימים, שהימין ניהל בארץ, התוכנית התבצעה.

מדיניות הבת יענה שהממשלה מנהלת, תוליד בסופו של דבר לכך, שבספטמבר הקרוב תחליט עצרת האום על הקמת מדינה לפלשתינאיים.

ראיון עם רותם יואלי

לקראת יום העצמאות הקרוב נפגשתי עם רותם יואלי, תושב ההרחה, לשיחה על ענייני היום. רותם, בן מושב עשרת, נשוי לרוני ואבא לגילי בת החמש ולשי בת השנתיים, משמש כיום כיו"ר מועצת תנועות הנוער בישראל וכמזכ"ל תנועת הצופים מזה חמש שנים. לאחר שירות צבאי ממושך ביחידה מובחרת, רכש רותם תואר במדעי המחשב ובהמשך גם תואר שני במדיניות ציבורית למנהלים.

"לאחר מספר שנים בהם עסקתי בתפקידי מפתח במספר חברות היי טק הבנתי כי משהו חסר לי. למזלי עמדה בפני ההזדמנות להתמודד על תפקיד מזכ"ל הצופים ולשמחתי לא פספסתי אותה." מעיד רותם על אחת ההחלטות החשובות אותן קיבל במהלך השנים האחרונות. "העיסוק בהובלת תנועת נוער מזמן הרבה הזדמנויות לעיסוק בדברים טובים, בערכים ובעשייה למען הקהילה והכלל."

"תנועת הצופים, בהיותה תנועת הנוער הגדולה במדינת ישראל והשנייה בגודלה בתחום החינוך (לאחר המערכת הבית ספרית), מוצאת בשנים האחרונות יותר ויותר מקומות בהם נדרשת פעילותה. לתנועה מאות שבטים אשר פרושים בכל הארץ, מקריית שמונה ועד לאילת, וכן כ- 500 בוגרים של התנועה בכל שנה, אשר עוסקים בעשייה ערכית בישובי הפריפריה, במסגרת גרעיני שנת השירות. בנוסף, פעילה התנועה בהובלת הפעילות הציונית בקרב ישראלים ויהודים מחוץ למדינת ישראל, במסגרת שבטים בחו"ל. שיאה של פעילות זו מביא גל עלייה שנתי של מאות בני נוער, שמגיעים לארץ על מנת להתגייס ולשרת שירות צבאי משמעותי. רוב בני נוער אלה מבצעים עלייה ומביאים את בני המשפחות בעקבותיהם."

למרות הפעילות החברתית הענפה, והחזון להמשיך ולפעול לחיזוק הזהות הציונית בקרב בני נוער בארץ ובחו"ל, לרותם יש גם ביקורת:

"אחד הדברים שמשפיעים עלינו בצורה החזקה ביותר כיום היא שיטת הממשל. שיטת הממשל הנוכחית גוזרת עיסוק יום-יומי בהישרדות הפוליטית/מפלגתית וקבלת החלטות בהתאם. ממשלות מקבלות החלטות קיומיות לגורלנו כעם במדינת ישראל מתוך מניעים פוליטיים, מפלגתיים ולא דווקא מתוך אידיאולוגיה או רציונאל ברור. אפשר בקלות להבחין שמרבית ההחלטות הן פועל יוצא של טקטיקה, יותר מאשר אסטרטגיה."

"במצב אופטימאלי היינו מצפים שהממשלה תבחן את עשייתה ואת המהלכים אותם היא מובילה סביב הרעיון או האידיאל הציוני. אבל בעצם מהו אותו רעיון ציוני מודרני? האם מישהו בממשלה קיים דיון מעמיק סביב השאלה הזו? האם הגדרת הציונות כהקמת בית לעם היהודי במדינת ישראל עדיין רלבנטית בימינו? הרי הבית לעם קם, נוצרו הגבולות ואפילו כלכלת המדינה מהווה חוסן כלשהו. אולי הגיע הזמן להגדיר את הציונות המודרנית כשמירה והבטחת הבית לעם היהודי לדורות הבאים וכיצירת חברה למופת בארץ ישראל? אני חושב שעם נוסח כזה של הגדרת הציונות, ייווצר בהכרח רציונאל חדש למהלכים והחלטות שהממשלה מקבלת, ואולי אפילו להתנהלות קרובה יותר להתנהלות האופטימאלית, כפי שהיינו רוצים לראות אותה."

"למרות זאת, בעיניי, מוסיף רותם, "האופציה לחיות בארץ היא האופציה הטובה ביותר עבורנו. למרות המרקם הכל כך מורכב לו אנחנו קוראים מדינת ישראל, אין תחליף לנופי הארץ, לחום האנושי ולערכים החברתיים עליהם גדלנו והתחנכנו, יש כאן המון בעיות ואנו רחוקים מאוד ממצב אוטופי בו גר זאב עם כבש. אנחנו עדים כל הזמן לשינויים גאו-פוליטיים אדירים סביבנו, מבלי לדעת איפה וכיצד הם יסתיימו, אך ללא ספק זהו המקום היחיד בכל העולם בו נוכל להבין את משמעות ההגדרה 'בית לעם היהודי'."

אנחנו עושים מה שצריך לעשות!

נפגשתי לשיחה עם **אמנון פישמן**. אמנון רב סרן במילואים, קצין אג"מ ביחידת מודיעין - מטרות, סיפר על שירות המילואים שלו, על תנאי השרות ואילוץ ועל הכוח המניע להשקיע. אני מביאה את דבריו:

התחלתי את דרכי הצבאית (בסדיר) בחיל רגלים. עיקר השרות שלי היה בסוף מלחמת לבנון הראשונה והאינתיפאדה הראשונה. פרשתי אחרי שנה אחת של קבע. במילואים, בתחילת הדרך, הייתי ביחידת חי"ר, שהחזיקה חיילים וקצינים עד גיל 28-30. בתקופה זו גם עשיתי קורס מפ"ם. זה היה שרות מילואים מאוד אינטנסיבי. במהלך לימודי התואר הראשון הייתה לי שנה של 100 ימי מילואים - את המבחנים עברתי במועדי ב ו ג. בהמשך, עברתי ליחידה של חיל המודיעין. היום אני עושה כמה עשרות ימי מילואים רשמיים ועוד לא מעט ימי הכנות למילואים. רוב ימי המילואים שלי נעשים בהתנדבות בשל משך שירות, התרעות קצרות והיום גם בגלל הגיל. היחידה בעיקר מתאמנת ומתכוננת למשימות וכמעט לא עושה אחזקת קווים ובטחון שוטף. ביחידה שלנו נדרש ידע מקצועי רב, למשל בהפעלת אמצעי תצפית אופטיים ואלקטרואופטיים, נדרש ידע מקצועי בנושאי הסוואה ואימונים מגוונים בדרכי הגעה ליעדים - מוסקות, ימיות, רכובות ורגליות. היחידה בנויה על צוותים מגוונים. החל מיוצאי סיירות מובחרות וכלה באנשי תצפית ומודיעין. ישנם צוותים בעלי מסוגלות פיזית לשאת משאות כבדים ולשרוד בשטח תקופות ממושכות. צוותים אחרים נעים על גבי רכבים. אצלנו המסורת היא, שמשרתים במילואים לפחות עד שהבן הבכור מגיע למילואים (וזה אומר שמשרתים גם חיילים מבוגרים). הצעירים שולטים בטכנולוגיה החדשה והוורטיקלים בעלי ידע מקצועי רב. בפקודי משרתים קצינים שמכירים את כל סיני בעל פה. ויש לי פקודים קצינים בתפקידי ייעוץ, שממשיכים לתרום. **מילואים עושים בשביל עצמך ובשביל החברה שלצידך, מפקדיך וחייליך. אתה עושה מילואים כל זמן שאתה מרגיש נחוץ.**

אני לא מאמין בנתינה ללא תמורה, בטח לא לאורך זמן. **תמורה מאוד גדולה זה הסיפוק העצמי, תחושת הערך של המעשים וגם התרומה לחברה ולסביבה.** יש הערכה ציבורית למה שאנחנו עושים. אנחנו ערים לכך, שלא כולם נושאים בנטל. יחד עם זאת אנחנו עושים מה שאנחנו עושים, כדי, שכשנתיבון במראה, אם הפנימית ואם בזו שעל הקיר, נרגיש שאנחנו הולכים בדרך הנכונה ללא קשר למה שאחרים עושים. יחד עם זאת, אתה לא קם בבוקר ואומר לעצמך אני נקרא להגן על ביתי ועל בני משפחתי. כשאני נקרא למילואים אני חושב על הצלחת המשימה הספציפית, שיכולה להיות אימון, תרגיל, או משימה אופרטיבית. אתה נכנס לזה והולך לזה. המקום אליו אתה מגיע במרחב הצבאי מושתת על נתונים אישיים ועל אידיאלים. במילואים האחרונים סיימתי שירות לחייל שאמר לי "אני מתאמן אבל למלחמה אל תקרא לי, אני פציפיסט".

אף פעם, אין מצב, שהמילואים באים בתקופה טובה מבחינת העבודה, הלימודים, המשפחה, ניהול הלו"ז וכו'. תמיד הכרחי לפנות לזה מקום. לשמחתי, גם בעבודותיי עד כה וגם במסגרת הצבאית, מתאפשרת לי גמישות, אם זה לקפוץ באמצע המילואים לפגישה בעבודה ואם זה לעזוב את העבודה למילואים. מי שנפגע זו המשפחה, אבל לורן נותנת לי גיבוי מלא. כאמור הצבא מגלה התחשבות רבה באילוץ בהם אני נתון. למשל, אחד האימונים האחרונים "התייבש" על חגיגות ה-70 של הישוב. התאפשר לי לקפוץ לכמה שעות, מגבול סיני, כדי לראות את המופע, בו השתתפה בתי. ודוגמא אקטואלית - התחייבתי לצאת עם ילדי גבע למחנה ביער עזריקם. במקביל נקבעו לי ימי מילואים בהתראה של מספר ימים, בגלל התחייבותי לילדים דחו את פעילות המילואים, כדי שאוכל להיות שותף בה. על אף זאת, לא הסכמתי להתקדם מעבר לתפקיד הנוכחי שלי, כי בתפקידים הבאים נדרש הרבה

יותר ממה שאני עושה היום.
אני רואה בסביבתי כאלה שמתקשים להשקיע במילואים, ואנחנו נאלצים למשש את הדופק -
לימודים, עבודה, אילוצי משפחה וכו'. כשאנשים בלחץ אנחנו מרפים כשאפשר. יחד עם זאת החיילים
יודעים, שכשאני באמת צריך אותם לא שואלים שאלות!

בלימודים אין ספק שזה מחבל. בלימודי התואר הראשון, הייתי מוציא ציונים יותר גבוהים, אלמלא
המילואים. בתואר השני, כבר נאלצתי לדחות או לבטל באמצע מספר קורסים.
המילואים האחרונים שיבשו לי את האפשרות להשתתף בהרצאות הראשונות בקורס מאוד קשה
והתכונתי שלא להגיש את התרגיל הראשון. המרצה לא ויתר, התעקש, הציע כל עזרה ווידא שאגיש,
וגם נתן לי 100, למרות שאני לא חושב, שזה מה שהגיע לי.
הצבא עצמו יודע להביע הערכה לאנשי המילואים. יש גם תמורה כספית של כמה אלפי שקלים
בשנה, שזה נחמד אך בהחלט לא שיקול. הצבא מביע הערכה גם בימי כיף וגיבוש. הילדים שלי נהנו
מאוד מהנופשים הצבאיים, שנתנו להרגיש, שהתרומה של איש המילואים מוערכת.
במהלך השירות גם בסדיר וגם במילואים, קיבלתי מספר פעמים תעודות הצטיינות וגם ביום עצמאות
זה אקבל הצטיינות אצל מפקד החיל - קצין איסוף קרבי ראשי.

דברים שכתבה ותקריא בטקס נועה (בת 10):

עלום, אני נוצה פישמן,

*ברצוני לברך את כל החיילים, ובמיוחד את אלו המקבלים היום הצטיינות,
והכי הכי את אבא שלי.*

מה זה חייל מצטיין? ולמה אני בכלל צריכה שדווקא אבא שלי יהיה מצטיין?

*אבא בכלל אומר, שכל חייל הוא מצטיין במשהו אחר, כל חייל עושה יותר
ממה שהוא יכול וכל אחד עושה לפניו וכן יש לנו צבא חזק וטוב יותר
מהאויבים שלנו.*

*אז אבא, אני רוצה שתדע, שנראה לי שהיום מציינים את אלו שצוים קצת
יותר מאחרים, את אלו שמוכיחים את כוללם קדימה ושומרים לכולם את
הדרך להיות צבא חזק וטוב יותר.*

*אני גם יודעת שכקשה לכולם עם לך קשה, וכשכבד לכולם כבד עם לך,
וכשקר לכולם בטח קר עם לך, וכשכולם צייבים עם אתה ציילי, וכשמלאוכל
ובלי מקלחת (טוב, זה לא באמת מפריע לך), וכשרצה לכולם רצה עם
לך, וכשצוב ומתעצב והכול.... אתה רק עושה את עצמך שהכול טוב ושמת
וקטן, לעודד את עצמך ואת האחרים.*

*רק את אפשר, שאת הצטיינות שלך במילואים לא תעשה בחופשות ובחמים,
ואת אפשר עם לא כשיש לי תחרות או הופעה, ובטח לא כשצריך להתכונן
לבחילה.*

*סתם, אני יודעת שזה אי אפשר, אנחנו לא בק אבא, ובכך כל החיילים
המצטיינים, תומכים בעשייתכם, ומקווים שנדף להיות כמוכם.*

*אסיים בתפילה קטנה לחזרתו של החייל של כולנו, של אלעד שליט, חי ובריא
במהרה.*

שוחחה והביאה לדפוס: יהודית אפרתי

למה אין שלום / א.ב. יהושע

לכאורה שאלה זו צריך להפנות אל מזרחן או אל מומחה למדע המדינה או אפילו אל היסטוריון מקצועי זר, ולא אל סופר שדמיונו היא מומחיותו. אולם כיוון שהשאלה היא אמיתית, וגם כואבת לכל אדם באזור, תהיה לאומיותו אשר תהיה, אנסה להציע תשובה.

זו שאלה רצינית ומטרידה בגלל שתי סיבות: ראשית, הסכסוך הישראלי – פלסטיני הוא אחד הסכסוכים הממושכים ביותר שקיימים בתקופה המודרנית. אם נציין את תחילתו מראשית ההתיישבות הציונית בארץ ישראל, בשנות ה-80 של המאה ה-19, הרי זהו סכסוך פעיל, בדם ובאש, כבר כ-130 שנה.

שנית, אין זה סכסוך נידח במקום שכוח אל, אלא סכסוך שנמצא באופן מתמיד במרכז התודעה הבינלאומית. ומכאן שזהו אחד הסכסוכים המושקעים ביותר שקיימים בעולם. רק ב-45 השנים האחרונות זוכה הסכסוך בין הפלסטינים לישראלים למאמצי תיווך רציניים של ממשלות רבות ושל ארגונים בינלאומיים נכבדים. נשיאי ארצות הברית ניסו לתווך אישית בין הצדדים. ראשי ממשלות מכל קצוות תבל נתנו וממשיכים לתת דעתם עליו, שליחים רמי מעלה באים לאזור לנסות את כוחם בתיווך ובפשרה. וכל זאת מלבד יוזמות בלתי נלאות של ארגונים ויחידים בסימפוזיונים ובמפגשים בעלי רצון טוב של שני הצדדים. מחקרים, ספרים ואין סוף ניירות עמדה נכתבו ונכתבים כל הזמן. ולמרות שכבר נעשו הסכמים חלקיים בין הצדדים, בשיחות ישירות, סודיות וגלויות. ולמרות שהנוסחאות לפתרון נראות בעת האחרונה ברורות ומקובלות, ועל אף העובדה שמדובר כאן בשני עמים קטנים שנתונים לכאורה לתכתיבים בינלאומיים, עדיין קיים בסכסוך הזה גרעין פנימי שמתקש לא להיכנע לשלום.

אמנם טעויות והחמצות של שני הצדדים לאורך השנים מצויות למכביר. וכיוון שהסכסוך הזה אינו ליניארי אלא ספירלי, הווה אומר שהזמן אינו מקדם הכרחי אל פתרונו, אלא שהשלום מתקרב ומתרחק בצמתים היסטוריים בעבר ובעתיד, הרי יש טעם לתהות מה מיוחד בסכסוך הזה לעומת סכסוכים אחרים שמשמר את עצמו בקנאות כזו. אינני מתיימר שתשובתי היא בלעדית, אבל אנסה להעמיד אותה למבחן.

הסכסוך הישראלי – פלסטיני מסרב להגיע לפתרונו בגלל שזה סכסוך שלא היה עוד כמותו בתולדות האנושות. אין תקדים לכך, שעם, שאיבד את ריבונותו לפני אלפיים שנה ומאז היה מפוזר בין העמים, מחליט בתוקף נסיבות פנימיות וחיזויות לחזור ולהתקבץ במולדתו העתיקה ולכונן בה שוב את ריבונותו. לפיכך, אם כולם מחשיבים את שיבת ציון המודרנית כאירוע יחיד במינו בהיסטוריה האנושית-מכאן שגם העם הפלסטיני או ערביי ארץ ישראל, נאלצו בעבר ונאלצים בהווה להתמודד עם תופעה ייחודית, שאף עם בעולם לא התמודד איתה.

בתחילת המאה ה-19 היו בארץ ישראל כ-5000 יהודים בלבד כנגד כ-300-250 אלף ערבים מקומיים, ובעת הצהרת בלפור ב-1917 היו בארץ ישראל כ-50 אלף יהודים כנגד 550 אלף פלסטינים (המספרים לקוחים מהאנציקלופדיה העברית). וכבר ב-1948 עמדו כ-600 אלף יהודים מול מליון ו-300 אלף ערבים פלסטינים. כך ובמהירות נקבץ מכל קצוות תבל העם היהודי שלא ביקש לגרש את הפלסטינים, ובוודאי לא להשמיד אותם, אבל גם לא להטמיע אותם בתוכם כשם שעשו זאת עמים אחרים בתושבים המקומיים. יתרה מזו גם לא היה כאן שום ניסיון להשליט משטר קולוניאלי, שהרי ליהודים לא היתה שום מדינת אם ששלחה אותם לכיבושים קולוניאליים בנוסח אנגליה או צרפת. כאן התרחש משהו מקורי וייחודי בהיסטוריה האנושית – עם הגיע למולדתו של עם אחר כדי להחליף את זהותה בזהות עתיקה-חדשה.

לכן, בעומק הסכסוך הישראלי – פלסטיני לא עומדת בעצם השאלה הטריטוריאלית כפי שהיא עומדת בסכסוכים היסטוריים רבים בין עמים, אלא עומד, משני הצדדים, מאבק על זהותה הלאומית של המולדת כולה, על כל אבן ופינה שבתוכה, כאשר לשני הצדדים, ובעיקר לפלסטינים, לא ברור גודלו של העם העומד נגדם, אם אלו רק הישראלים היהודים או הפזורה היהודית כולה, ואם מול הישראלים עומד רק העם הפלסטיני או האומה הערבית כולה. כלומר גם הגבולות הדמוגרפיים של שני הצדדים אינם ברורים. לכן אפוא, זהו קונפליקט יסוד שיוצר באופן מתמיד אי אמון ראשוני ועמוק בין שני העמים, ומונע לפיכך פתרון אפשרי.

האם ניתן עדיין להגיע לפתרון הסכסוך בלא להיכנס בסופו של דבר למלכודת של מדינה דו-לאומית? תשובתי חיובית, אבל כיוון שזאת שאלה שלא נשאלתי, לא אענה עליה עכשיו.

נזכור את בנינו חברינו שנפלו במערכות ישראל

יעקב גולדשמיט (רינגל) –

נולד ב-30.3.1920 נפל ב-12.11.1950 בהתפוצצות מחסן מוקשים בחורשת כפר מנחם.

עמרם בן חורין –

נולד ב-4.9.1939 נפל ב-6.6.1967 בקרב על עזה.

יוחנן בן חורין –

נולד ב-10.4.1945 נפל ב-6.6.1967 בחזית סיני.

דני גלבוט –

נולד ב-13.3.1942 נפל ב-4.11.1970 בדרכו לשרות מילואים.

גבריאל ברעם –

נולד ב-26.12.1954 נפל ב-6.10.1973 בחזית סואץ.

עמוס ברגר –

נולד ב-14.1.1953 נפל ב-9.10.1973 בקרבות ברמת הגולן.

ראובן כהן –

נולד ב-2.3.1946 נפל ב-10.10.1973 בקרבות ברמת הגולן.

גיא שלו –

נולד ב-12.4.1960 נפל ב-19.8.1980 בקרב בלבנון.

גדי פטיש –

נולד ב-25.6.1944 נפטר ממחלה ב-8.1.1990 בעקבות שרותו בשייטת.

יואל בן אשר –

נולד ב-26.3.1951 נפטר ממחלה ב-15.4.2004 בעקבות שרותו בשייטת.

יהי זכרם ברוך

יוצאים לשנת שרות

מיטל יונתן יוצאת לקמנ"ר (להיות קומונרית) בשומר הצעיר. "אני הולכת להיות אחראית על קן של השומר הצעיר.

אנחנו (הקומונרים מ"צפית") מתאחדים עם בוגרי י"ב מקינים אחרים, ומקימים גרעין משותף.

בחרתי בשנת שרות זו, כי אני חניכה בשומר הצעיר הרבה מאוד שנים – בעצם מאז שנכנסתי לפנימיה אני בשומר הצעיר- וערכי התנועה מאוד חשובים לי.

אני מאוד מאמינה בערכים של השומר הצעיר ואני רוצה לקיים אותם ולהחיות אותם, גם אחרי שאני מסיימת י"ב. הערכים שאני רוצה להחיות ולקיים, הם כמובן ערכי הדגל של התנועה, וכל מה שנגזר מהם, ציונות, ערך שנמחק מעל פני האדמה, או לפחות מעל ראשיהם של בני הנוער כבר די מזמן, שמתוכה נגזרת אהבת הארץ או צופיות, אך הציונות חייבת לבוא יחד עם אחוות עמים, שממנה נגזרת השאיפה לשלום ושיוויון, והסוציאליזם שממנו נגזרים ערכי הנתינה, המרד, והיצירה.

אני חושבת, ששנת שרות בשומר הצעיר שונה משנות שרות אחרות. אנחנו לא קוראים לזה שנת שרות, אלא חוות הכשרה.

כשקוראים לזה שנת שרות מצמצמים את משמעות הנתינה וההשקעה לשנה זו.

חוות הכשרה – זה שונה, זה רחב יותר. אתה יודע, שזה לא הולך להסתיים – אני הולכת להמשיך מסורת שקיימת כבר עשרות שנים ואני מאמינה בה.

אני מקווה שלאחר שנת השירות (חוות ההכשרה) הגרעין יבחר רובו ככולו לצאת להמשך בנח"ל במסלול הגרעינים, לצאת יחדיו לפרק המשימה וכמובן להמשיך יחד לחיים כבוגרי התנועה לאחר הצבא.

הציפיות שלי מהשנה:

אני רוצה להצליח להעביר את הערכים של השומר הצעיר והערכים שאני מאמינה בהם לחניכים שלי, אני מקווה, שאצליח להנחיל להם את ההמשכיות הזו של השומר הצעיר. מעבר לזה, אני מצפה לחיי גרעין פוריים ויצירתיים אני מקווה שנצליח לקיים חיי גרעין עצמאיים ופעילים – לא רק לצרוך תרבות. כרגע בגרעין שלי, יש לי שותפים מדהימים ואני כמובן מוכנה להשקיע בגם בחיי הגרעין.

למה להשקיע ולתת בחברה הישראלית:

אני חושבת, שהחברה הישראלית היא לא חברה בשיאה. כל עוד יהיו אנשים שמעוניינים לשפר ואפילו להשפיע על אדם אחד, או שניים, אז פשוט כולנו נחיי חיים יותר טובים. ברגע, שאדם מוכן לתת מעצמו זה ישפר את המצב שלנו, שבו כל אחד דואג לישבן שלו.

נהיר לוי

יש שתי דרכים להתנדב לשנת שרות – דרך תנועת הנוער, או דרך התק"ם. אני התנדבתי דרך התק"ם. היו לנו עשרות הצעות ובחרתי לנסות ולהתקבל לשנת שרות בפנימית אשלים בבאר שבע. היו כ-300 מועמדים, שרצו להתנדב לעבוד בפנימייה ואת הבחירה עשו בכנסים בהם עברנו מבחנים השתתפנו בפעילויות עם הנערים וצוות הפנימייה בחר בנו.

פנימית אשלים היא פנימייה פוסט אישפוזית, לילדים מבתי הרוסים בגילאי 16-6 שנים.

חניכי הפנימייה מתגוררים ב-6 בתים, לפי מצבם הרפואי.

לכל בית צמודים עובדת סוציאלית, אם בית, שני מדריכים ושני מתנדבים בשנת שרות.

אנחנו לא מדריכים - אנחנו צריכים לשמש כאחים בוגרים וזה אומר שאנחנו לא נותנים עונשים,

אלא משתדלים לתמוך, לעזור לסדר את הבית, לדאוג לצרכיו ולקיים מערכות יחסים חבריים.

אנו נתגורר בקומונה בה יהיו 5 בנים ו-5 בנות וכמובן נקבל הדרכה.

הבחירה ללכת לשנת שרות התחילה מהשפעות הבית. אבא הציע שאלך לראות מה זה, כדי לדעת מה אני מפסיד, יחד עם זאת ראיתי שכל מי שהשתתף בשנת שרות התבגר והשתפר לפני הצבא. הלכתי אפוא לראות ולנסות להתקבל. בכנסים היו לנו פעילויות משותפות עם הנערים, מאוד נהנית מפעילויות אלו וגם התחברתי לחניכי הפנימייה. לשמחתי גם הצלחתי להתקבלתי. בחרתי בפנימית אשלים כאתגר ממשי כדי לעזור למי שבאמת זקוקים. אני מקווה שזו תהיה שנה מלאת פעילות ועשייה ושאני אוכל לתרום, לפחות כמו שאני אתרם.

ענבר ארבר

אני הולכת לשנת שרות בפנימית הכפר הירוק. בפנימייה אדריך נערים בכתות י', או י"ב. בחרתי במקום, כי עבודת ההדרכה מעניינת אותי. הרבה זמן חשבתי על הליכה לשנת שרות. החלטתי, שאני רוצה לעשות את זה בשביל לתרום ובשביל עצמי. הלכתי לכנסים בהם בחרו את המועמדים להדרכה ולשמחתי התקבלתי. אני חושבת, שאני יכולה לתת מעצמי הרבה לנוער שלא גדל בתנאים טובים כמוני. אני חושבת, שאני יכולה ללמוד מזה הרבה על החיים בכלל ועל החיים שלי בפרט.

תום דלאל

אני הולכת להדריך בשומר הצעיר – להיות קומונרית. בחרתי בזה, כי זה היה לי חשוב. אחרי שהחלטתי ללכת לשנת שרות, שקלתי כל מיני אפשרויות ובסוף החלטתי על השומר הצעיר. זה נראה לי המקום הכי מתאים לי מבחינת מה שעושים בשנת השרות וגם אחר כך. ההדרכה בשומר הצעיר נראית לי יותר רלוונטית בשבילי וגם על רקע המצב במדינה. אתחיל בקטן, קודם כל אעסוק בחינוך בשומר הצעיר ואחר כך נחשוב על טווחים יותר רחוקים. אני מצפה, שיהיה לי טוב ושצליח לחנך קצת את חניכי לערכים של השומר הצעיר, שאני מאמינה בהם. שנת שרות נראית לי גם, הכנה טובה לשרות הצבאי. אני מניחה, שזה יבגר אותי ויגרום לי להגיע לצבא יותר בשלה מבחינה נפשית.

ליוצאים לשנת שרות איחולינו לשרות משמעותי ומוצלח.

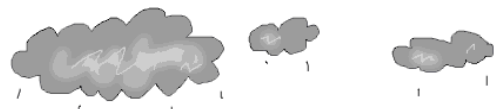
היו זמנים, אז במשלט ישבנו

רפי גושן הציע מסלול טיול בעקבות מלחמת העצמאות. מוצע טיול על כביש 38 – כביש בית שמש – בית גוברין. נתחיל את המסלול על כביש 38 כ-200 מטר צפונית למשטרת בית שמש. כ-200 מטר צפונית למשטרה נמצאים **שרידי המושבה הר טוב** (מושבה ספרדית יחידה מימי העלייה הראשונה, שפונתה סופית במאי 1948). על יד הכניסה **מצוי עץ חרוב** תחתיו התארגנה תגבורת הל"ח לגוש עציון הנצור (בצד שלט עם סיפור האירוע).

תל בית שמש העתיקה זו הנקודה הבאה בסיוורנו, אבל הפעם בצד העיר העכשווית. מצויים שם שרידי מנזר ביזנטי – זהו חלק **מהכפר דיר-רבן** (על שם רבן גמליאל). זהו המשלט המשותף לסירת הכוח המצרי, שנע בכיוון ירושלים ולכוח חטבת הראל המגיע לבולמו. הכוחות הקטנים ניצבו זה מול זה במשך כחודשיים וחצי משני צידי המנזר. היה שם רק הרוג אחד שהתפרסם מאוד- ג'ימי המ"פ, עליו נכתב הספר חברים מספרים על ג'ימי. על משלט זה נכתב שירו של חיים חפר היו זמנים ואילו מתייחסות המלים:

*היו זמנים אז המשלט ישנו
עכשיו צבר אין להכיר
היו זמנים לחמונו ואהנו
אל המשלט יושבת עיר
אולי בלבות אותם זמנים.*

מצפון להרטוב ניבט הכפר הערבי **בית מחסיר**, ממנו התארגנו ההתקפות על שער הגיא (באב אל וואד) במלחמת העצמאות. ממשיכים הלאה לאורך כביש 38 מגיעים **לנאות דקלים** בכניסה למנזר בית ג'מאל (בתוך הדקלים מצויה באר נסתרת המלאה מים כל השנה). מכאן נאספו בסוף ינואר 1948 הפצוע ושני מלווי משירת הל"ח, שהפכה לשירת הל"ה. (הפצוע נקע את רגלו ע"י מושב זנוח ולא היה יכול להמשיך עם הכוח). זהו מקום מקסים ובו שלט קטן ודהוי המספר את הסיפור. ממשיכים דרומה על כביש 38. בכניסה למושב זכריה, מול תחנת הדלק, מצוי מבנה אבנים מסותתות זהו **בית הספר המשותף לאכלוסיה הערבית והיהודית של המושב המשותף זכריה**. השיתוף הסתיים ב-1951 עם פינוי מסודר ומתוך רצון של הערבים, שאכן קיבלו תשלום עבור בתיהם (ועברו לדהיישה). למהדרין, תושבי זכריה היהודים השאירו את המסגד כזיכרון וסמל בחצרה של משפחת לוי. זהו המסגד היחידי בתוך ישוב כפרי יהודי, בכל אזור השפלה. ממשיכים בכביש 38 ומגיעים **לצומת האלה**. מפה פונה הצבא המצרי לעבר בית לחם וירושלים. (לפני קיבוץ נתיב הל"ה קיימת שמורת שיטה מלבינה ויש שם גם בעלי חיים – צבועים, גיריות, קרקלים, זאבים בחורף וזוחלים) ממשיכים דרומה על כביש 38 עד **בית גוברין**. ממול לאמפיתאטרון הרומי (בדרום מערב) מצויה גבעה עם וילות ערביות, שעומדות עדיין על תילן בתוך בוסתנים עשירים. המבנים שיכים למשפחת שייח חליל לבית אלעזי! בין הווילות יש מקום יפהפה לפיקניקים. כאן התיישבה למספר חודשים מפקדת הצבא המצרי הנצור בכיס פלוג'ה. עד היום מכונה המקום הארמון של עבדאללה (לא המלך, אלא סבו של יונס, שהיה לזמן מה המוכתר של בית גוברין). אפשר לחזור דרך קבוץ **גת**, בו עדיין עומד "צריף נאסר" ושם נערך המשא ומתן על פנוי הצבא המצרי הנצור מכיס פלוג'ה.

בחודש אפריל ירדו 34 מ"מ גשם

הנוער בלב הקהילה: מפגש מחזק עם ד"ר תמיר לאון

ביום ג' (12.04) קיימנו מפגש עם האנתרופולוג ד"ר תמיר לאון. תמיר חוקר תרבות צעירים ונוער מזה שנים ובא לחשוף בפנינו מעט מהתחום אותו חוקר. עבור כל מי שנכח בהרצאה הייתה זו חוויה יוצאת דופן, מרתקת ומעלה לא מעט מחשבות על גילאי העשרה.

הנוער, כך תאר זאת, מקיים תרבות מקבילה לזו של המבוגרים, תרבות הבעטת במוסכמות חברתיות של עולם המבוגרים. המבוגרים מצידם נדרשים לקיים דיאלוג מורכב עם הנוער - מחד, התקרבות והכרות עם עולמו האישי-חברתי, ומאידך הצבת גבולות ברורים המתווים דרך. ההרצאה כללה מגוון רחב של כלים יישומיים להפחתת המחיצות בין שתי התרבויות תוך שמירה על נורמות חברתיות רצויות. הכלים שהועברו לאורך ההרצאה יועדו הן להורים לילדים צעירים והן עבור הורים למתבגרים.

ההרצאה הינה ראשית תהליך חשיבה על הנוער ביישוב, על הצורך בגיבוש העקרונות החינוכיים עבור קבוצת גיל זו. **חבירה משותפת ואמירה קהילתית אחת הם שויבילו לאפשרויות העצמה והתפתחות חיובית של הנוער כקבוצת גיל.**

אני מזמינה כל אחד ואחת מכם הרואים בנושא חשיבות - להצטרף לצוות חשיבה שבפתחו שני נושאים מרכזיים:

1. בחינת המערך הבלתי-פורמאלי כיום וכיצד היינו רוצים לראותו בעתיד.
2. הקמת 'סיירת הורים' לחופשת הקיץ - נוכחות מבוגרים מהקהילה בשעות הלילה ושמירה על הנוער בשעות בהן לא פועלות מסגרות חינוכיות (מודל הפועל באפקטיביות במספר ישובים בארץ).

כל המעוניין להצטרף לצוות החשיבה, מוזמן ליצור איתי קשר במייל או בנייד עד תום חופשת הפסח- 26.04.11. אחרי חופשת הפסח אפיץ את מועד המפגש הראשון של הצוות.

חלי זלינגר

חינוך בלתי-פורמאלי

052-3121824

Cheliz057@gmail.com

*לאהובה וירון להר וכל המשפחה ברכות חמות
להולדת הבן יפתח.*

סיכום חופש פסח בבלתי פורמאלי

איך היה לנו כיף בחופשת הפסח !!!

עם ילדי א-ג חווינו שבוע ראשון של החופשה בהכנות לנדידת שבטים לחורשת האימפוטוסים: יצאנו לטיול הכנה למצפה משואה וחירבת מדרס, בהמשך התחלקנו לשבטים, צבענו חולצות וציירנו את סמל השבט בו היינו, חלקנו הכינו נס שבטי, שירי שבט, בנינו תפריט ארוחת צהריים ליום הנדידה וביום חמישי נדדנו...הלכנו והלכנו דרך מטע השקדים, שיחקנו בדרך חטיפה על הדגל, בישלנו בשטח ובסיום הפעילות הצטננו בארטיק מתוק. היה מעולה!

עם ילדי ד-ו התחלנו בשבוע הכנה ישוּבי למחנה פסח המועצתי, בשבוע זה חולקו הילדים ל-3 צוותים: צוות מטבח, צוות קישוט והווי, צוות בניה ופירוק.

על כל צוות היה להכין טיוטות ראשוניות של הרצונות של כל חברי הצוות כשבשיא ההכנות נדרשנו להגיע להחלטות משותפות כקבוצה מגובשת. העבודה הייתה מדהימה הילדים הראו בגרות וכן, נכונות לוותר האחד לשני! (דבר חשוב לא פחות)

כשיצאנו למחנה הילדים היו נרגשים ומלאי מצב רוח טוב, הטיול בסטף היה מרנין ומלמד © וכשהגענו ליער עזריקם כל צוות לקח פיקוד על החלק שלו ויחד בנינו מחנה לתפארת!!!

עם הנערים קיימנו טיול לילה וקומזיץ עם קיבוץ רבדים כל ישוב בא לקראת השני ונפגשנו באמצע הדרך לארוחת לילה מפנקת, היה מעולה! במהלך החופשה נסענו גם לדיאלוג בחשכה ויום כיף בחוף הים בת"א וגם נסענו לפיינטבול בכנות... בקיצור היה עמוס בפעילויות כיפיות!

זו הזדמנות נהדרת להודות ולהוקיר את כל ההורים שלקחו חלק בנדידה ובמחנה פסח לבוגרים, ולכל ההורים שעזרו בהסעות הנוער לפיינטבול...

לולא שיתוף הפעולה המלא והמפנה של ההורים לא בטוח שניתן היה לקיים את הפעילויות...

בימים אלו אנו נערכים לקראת חופשת הקיץ והרשמה לשנה הבאה.

פרטים מסודרים יצאו כבר בראשית השבוע.

המשך עשייה פורה לכולנו,

סיכמה: חלי זלינגר

בשם צוות החינוך

החברתי-קהילתי

את חג הפסח חגגנו בחיק המשפחה ובסדר פסח מלאה וצ'יף בחדר האוכל.

בהשתתפות כ-200 חוגגים.

רוק משתתפי הסדר לקחו חלק פעיל בסדר בקריאה, שירה והמחזה

ובהשתתפות פעילה זו היה כוחו.

יבארכו כל הצוסקים במלאכה - איפה פכירני-יניו, שקפצה לאיט והכונה את

כל הדרוש אמצוד יוט. חזית קלר, אשר על הנחיית הסדר והפעלת

המשתתפים, חן איברשטיין אשר סיוע בידיה ותודה לקובי וצוות המטבח על

ארוחת החג החגיגית והמאוונית.

כן ירבו הסדרים בהיתנו.

הימים האחרים / חיים חפר

אנחנו עוד נראה את הימים האחרים,
אשר מעבר להרים העשנים, הבוערים.
אנחנו עוד נראה את הימים האחרים
עולים, באים מן הבקעה, יורדים אלינו מן ההרים,
צוחקים את האביב, האהבות, הנעורים
ואת הדברים אשר שכחנו כבר איך הם נראים.

אנחנו עוד נראה את הימים האחרים,
את הימים האחרים.

נצא עוד לקראתם מתוך מבנים מחוררים,
מתוך המקלטים והשדות המשחירים,
נצאה על קביים מאורם מסונוורים,
מראש אנטנות מלחמה שרים כמו אלף ציפורים,
ונביט בהם קרוב, במבטים הבהירים
ומלוות את זימרתם גיטרות של אלף נערים.

אנחנו עוד נראה את הימים האחרים...

אנחנו עוד נראה את הימים האחרים,
גאים כמו פרקי תנ"ך, יפים כמו שיר השירים.
שוטפים כמו אשד במידבר, ורודים כמו שחר בהרים.
ימים של חסד ושלווה, ימים שקטים ומאושרים -
ורק ביום ה"יזכור", ברגעי ההרהורים,
נחזור ונספר הכל, ונספוד לבחורים.
ונשמע את קול האש, ואת מטח הכדורים,
ואת הקרב שהתחולל אז בתנופת האדירים.

אנחנו עוד נראה את הימים האחרים...

אנחנו עוד נראה את הימים האחרים,
נראה אותם יותר מהר מאשר אנו משערים.
וכשיבוא השקט, וימשול בשערים
וכל דברי ימינו אלה יחרטו בתוך הספרים,
נביט אז זה בזה במבטים המוזרים,
ונזכור אז כי הלכנו יחד לימים האחרים.

אנחנו עוד נראה את הימים האחרים...

3.5.11 תוצאות הבחירות לראשות המועצה

קלפי בישוב	מספר הבוחרים בפנקס	מספר המעטפות שהוצאות מהקלפי (מס' הבוחרים שהצביעו)	סה"כ קולות פסולים	סה"כ קולות כשרים	סה"כ קולות כשרים למטי צרפתי הרכבי	סה"כ קולות כשרים לדוד קוכמן
אל עזי	78	66	0	66	5	61
בית גוברין	240	98	0	98	58	40
בית ניר	297	151	2	149	104	45
גלאון	382	208	4	204	137	67
גת	459	229	2	227	146	81
ורדון	195	157	1	156	82	74
כפר הריף	530	360	1	359	73	286
כפר מנחם	702	398	4	394	223	171
נגבה	597	288	5	283	169	114
נחלה	338	254	3	251	112	139
סגולה	367	277	1	276	157	119
קדמה	37	27	0	27	16	11
רבדים	442	221	0	221	170	51
שדה יואב	260	104	2	102	63	39
סה"כ	4924	2,838	25	2,813	1,515	1,298

ברכות למטי צרפתי הרכבי עם היבחרה לראשות המועצה